

ad Spørgsmaal 7.

Saaledes som Reglerne om Tantiemens Fordeling ere formulerede i Lovforslaget, maa det antages, at en betydeligere Stigning af Tantiemen er forhindret. Ved Indførelse af springende Tantieme for Assistenterne er der nemlig draget Omsorg for, at Antallet af Tantiemeportioner efterhaanden vil forøges. Dette vil yderligere bevirkes ved, at der som hidtil efter Bevilling paa de aarlige Finanslove efterhaanden som Antallet af de yngre, ikke tantiemeberettigede Tjenestemænd vokser og Anstaltens Udvikling fører det med sig, maa foregaa en Oprykning til Assistentklassen for deres Vedkommende, som egne sig til en saadan Forfremmelse. Den mulige Stigning af det Overskudsbeløb, hvoraf Tantiemen beregnes, vil altsaa blive modvirket ved en større Stigning end hidtil af Tantiemeportionernes Antal, og der er derfor ingen Grund til at vente, at Fremtiden vil vise nogen væsentlig Forøgelse af den enkelte Tantiemeportions Størrelse.

ad Spørgsmaal 8 og 9.

Som Svar paa Udvalgets Forespørgsel, om ikke Oprettelse af en særlig Afdeling for Afholdsfolk med lave Aarspræmier vilde være tidssvarende, og om, hvilken Erfaring man har saavel fra udenlandske som indenlandske Selskaber i den Retning, skal man tillade sig at anføre et Brudstykke af en Skrivelse, som Anstalten den 17. Marts 1907 har sendt Ædruelighedskommissionen, idet denne Skrivelse fremdeles i alt væsentligt gengiver Bestyrelsens Standpunkt overfor Spørgsmaalet om en særlig Afdeling for Afholdsfolk:

„Naar man i England har Erfaringer, der gaa i Retning af, at Afholdsfolks Dødelighed er gunstigere end normalt, maa man, saaledes som det af tyske Aktuarer er gjort stærkt gældende, vogte sig for uden videre at overføre disse fra det ene Land til det andet. Blandt andet vil man her i Landet ved en forholdsvis ny Bevægelse staa overfor den Vanskelighed, at Personer, som kun i kortere Tid have været afholdende, burde udsondres fra de andre, idet deres Afholdenhed muligvis retteligt burde opfattes som en Omstændighed, der ikke kunde tale til Gunst for dem som Forsikringsemner.

Man kunde nu mene, at man kunde naa Maalet ved at lade Afholdsfolk danne en særegen Afdeling. Der maatte imidlertid hengaa en ret lang Aarrække, inden man kunde danne sig et paalideligt Skøn over Muligheden af at tilstaa Afholdsfolk — ubetinget og ved selve Antagelsen — gunstigere Betingelser end dem, der gælde i Almindelighed. Det kunde vel tænkes muligt ved *Afslutningen* af en Bonusperiode at tildele en saadan Afdelings forsikrede en Bonus, betinget af den i Afdelingen indtraadte Dødelighed, den være sig nu gunstigere eller ugunstigere end den, der havde fundet Sted udenfor Afdelingen. Men man tror at kunne gaa ud fra, at Afholdsfolkene ikke vilde anse det som attraaværdigt at være udsatte for den Mulighed at faa mindre Bonus end andre forsikrede. Paa den anden Side er det klart, at Anstalten af Retfærdigheds Hensyn til sine forsikrede i det hele ikke vilde kunne gaa ind paa ensidig at give Afholdsafdelingen større Bonus, naar Erfaringen gik i denne Retning, uden til Gængæld at kræve Ret til at beskære Bonus, naar Erfaringen talte herfor.“

C. Rothe.

J. C. Hansen.

Til Finansministeriet.